

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.479 van 9 juni 2015
in de zaak A. 211.890/XIV-35.524**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pieter-Jan Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Gerard Davidstraat 46 bus 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26 A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 maart 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 119.118 van 19 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.436 van 16 april 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 februari 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hajarpi Chatchatrian, die *loco*advocaat Pieter-Jan Staelens verschijnt voor verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker komt op 19 januari 2009 België binnen en verklaart zich op 23 september 2013 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 25 september 2013 in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname.

3.2. Op 30 september 2013 stelt verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de voornoemde beslissing van 25 september 2013.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt deze vordering met een arrest van 1 oktober 2013.

Verzoeker tekent cassatieberoep aan tegen het arrest van 1 oktober 2013 doch de Raad van State verklaart het cassatieberoep met een beschikking van 29 oktober 2013 niet toelaatbaar.

3.3. Op 19 oktober 2013 tekent verzoeker tegen de voornoemde beslissing van 25 september 2013 ookeen beroep tot nietigverklaring aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 19 februari 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het thans bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekerwerpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM).

Verzoeker voert aan dat hij, anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, door zijn gedwongen uitwijzing niet zijn belang heeft verloren om de vernietiging te vorderen van de beslissing tot niet inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag. Door dergelijk oordeel zou verzoeker immers niet beschikken over een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de beslissing tot niet inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM. Het zou op die manier ook volstaan een vreemdeling uit te wijzen opdat hij geen belang meer zou hebben bij zijn rechtsbescherming. Verzoeker acht die handelwijze in strijd met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en met de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Volgens verzoeker heeft de Raad van State met het arrest nr. 216.837 van 13 december 2011 een analoge redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd en gesteld dat een vreemdeling ook na de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten nog een belang kan hebben bij de vernietiging van dat bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst verder naar 's Raads arrest nr. 146.817 van 27 juni 2005 waarin werd overwogen dat een gedwongen terugleiding naar het land van herkomst niet leidt tot het verlies van het belang bij een beroep tot nietigverklaring tegen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij haalt eveneens een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan.

Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn middelen nooit heeft beantwoord vermits de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen bij gebrek aan moeilijk te herstellen ernstig nadeel en het beroep tot nietigverklaring werd verworpen bij gebrek aan belang. Hij acht dit in strijd met artikel 39/2 van de vreemdelingenwet en met artikel 13 van het EVRM.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij stelt vast de verwerende partij in de memorie van antwoord zijn argumentatie niet beantwoordt doch in wezen slechts het standpunt uit het bestreden arrest herhaalt als zou verzoeker ingevolge zijn repatriëring geen belang meer hebben bij zijn beroep tot nietigverklaring van de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder haalt verzoeker het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 1 van 16 januari 2014 aan dat volgens hem niet enkel betrekking had op het begrip “veilige landen” maar ook op de beslissingen tot niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, waartegen op het ogenblik van het bestreden arrest geen enkel schorsend beroep openstond. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat het gewone annulatieberoep en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen voldoende waarborgen inhouden om te voldoen aan de strenge eisen van artikel 13 van het EVRM. Volgens verzoeker heeft het Grondwettelijk Hof dus geoordeeld dat de beide procedures die hij tegen de aanvankelijk bestreden beslissing voerde, als dusdanig niet aan de eisen van artikel 13 van het EVRM voldoen.

6. Met een brief van 14 januari 2015 en ter terechtzitting deelt verzoeker mee dat hij inmiddels terug in België verblijft op basis van een visum gezinshereniging (familielid van een burger van de Unie) en dat het inreisverbod werd opgeheven. De verwerende partij bevestigt zulks.

Beoordeling

7. Naar luid van artikel 39/56 van de vreemdelingenwet kunnen de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. Daartoe moet de vernietiging van een bestreden beslissing de betrokken vreemdeling enig voordeel kunnen verschaffen en dus een nuttig effect kunnen sorteren.

Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of een verzoeker al dan niet over het vereiste belang beschikte bij zijn beroep tot nietigverklaring. Hij kan desgevraagd wel nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de wet het ontbreken van het belang in hoofde van die verzoeker heeft vastgesteld.

Een verzoeker die zijn belang bij een beroep tot nietigverklaring wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces vertonen. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen.

8. In het bestreden arrest wordt overwogen dat verzoeker op 1 oktober 2013 naar zijn land van herkomst is gerepatriëerd, dat zijn raadsman ter terechtzitting bevestigt dat hij zich nog steeds in Kaboel ophoudt en dat verzoeker geen voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing. Ingevolge die vernietiging zou de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw onderzoeken of er nieuwe elementen zijn die de kans op erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk groter maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat de commissaris-generaal enkel kan vaststellen dat verzoeker zich niet “buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen” vermits verzoekers raadsman bevestigt dat hij zich nog steeds bevindt in Afghanistan, het land van zijn nationaliteit. De commissaris-generaal kan niet vaststellen dat verzoeker kans maakt op erkenning als vluchteling of op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nu verzoeker dus niet voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag).

In antwoord op verzoekers argumentatie tot staving van zijn belang dat hij na de vernietiging van de bestreden beslissing naar de kortgedingrechter kan stappen en een “doorlaatbewijs” kan vragen zodat hij “onmiddellijk” kan terugkeren naar België, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat in hoofde van verzoeker op 29 juli 2013 een inreisverbod van drie jaar is genomen, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen het inreisverbod heeft verworpen met een arrest van 4 februari 2014, dat de beslissing houdende inreisverbod dus niet is vernietigd, dat een eventuele vernietiging van de beslissing van 25 september 2013 geen invloed op het inreisverbod heeft en dat verzoeker ingevolge dat inreisverbod dus niet aantoonbaar “onmiddellijk” te kunnen terugkeren, dit naast de vaststelling dat verzoeker blijk geeft van een onrechtstreeks belang.

Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de aanvankelijk bestreden beslissing slechts inhoudt dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen en dus geen verwijderingsmaatregel betreft zodat niet valt in te zien hoe verzoeker een rechtstreeks belang uit de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM kan putten. De eventuele schending van deze verdragsbepaling kan volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet worden toegeschreven aan de aanvankelijk bestreden beslissing vermits deze geen enkel gevolg heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker, voor de terugkeerverplichting of voor het opgelegde inreisverbod. Verzoeker had dan ook de gedwongen verwijderingsmaatregel moeten aanvechten, die duidelijk is te onderscheiden van de aanvankelijk bestreden beslissing van 25 september 2013. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat verzoeker geen blijk meer geeft van het vereiste belang bij de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing.

9. Naar luid van artikel 48/3, § 1, van de vreemdelingenwet wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag. Overeenkomstig deze verdragsbepaling is het om als vluchteling te kunnen gelden vereist dat de

betrokkene “zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit”. Artikel 48/4, § 1, van de vreemdelingenwet laat toe de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan de vreemdeling ten aanzien van wie zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat hij, “wanneer hij naar zijn land van herkomst [...] terugkeert”, een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Noch de erkenning als vluchteling noch de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zijn mogelijk wanneer de vreemdeling zich bevindt op het grondgebied van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Verzoeker betwist niet dat hij zich op het ogenblik van het bestreden arrest in Afghanistan bevond, het land waarvan hij de nationaliteit heeft. Hij voldeed met andere woorden niet aan de hoger genoemde voorwaarde van zich te bevinden “buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit”. Met verwijzing naar de repatriëring van verzoeker, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve op wettige wijze overwegen dat, na een eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan vaststellen dat verzoeker kans maakt op de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwijzing door verzoeker naar 's Raads arrest nr. 216.837 van 13 december 2011 is niet dienstig. Anders dan de huidige zaak, betrof het immers geen zaak betreffende internationale bescherming en gold de specifieke voorwaarde uit artikel 48/3, § 1, van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 van het vluchtelingenverdrag dus niet.

Ook de verwijzing naar 's Raads arrest nr. 146.817 van 27 juni 2005 is niet dienstig. Het betrof een beroep tot nietigverklaring tegen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een ogenblik dat het huidige artikel 48/3, § 1, van de vreemdelingenwet nog niet bestond. De aanvankelijk bestreden beslissing in de

huidige zaak betreft noch een weigering van verblijf, noch een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dan ook niet op onwettige wijze beslist tot een gebrek aan het vereiste belang in hoofde van verzoeker omwille van diens verblijf in zijn land van herkomst. Het enige middel is in die mate ongegrond.

10. Verzoeker betwist als dusdanig niet het motief in het bestreden arrest dat de eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing geen afbreuk zou doen aan het hem voordien reeds opgelegde inreisverbod en hem niet zou toelaten “onmiddellijk” te kunnen terugkeren naar België. Verzoeker betwist evenmin de vaststelling dat verzoeker met zijn argumentatie om alsdan aan de kortgedingrechter een “doorlaatbewijs” te kunnen vragen, slechts blijk geeft van een onrechtstreeks belang. Ook wat dit motief betreft toont verzoeker geen onwettigheid aan.

11. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft met de aanvankelijk bestreden beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet slechts onderzocht “of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt” en hij heeft bij gebrek aan dergelijke elementen beslist verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

In het bestreden arrest wordt derhalve terecht vastgesteld dat de aanvankelijk bestreden beslissing slechts inhoudt dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen en het dus geen verwijderingsmaatregel betreft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat die beslissing “geen gevolg heeft noch voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker, noch voor de terugkeerverplichting en het inreisverbod, die aan

de verzoeker werden opgelegd”. Er wordt uitdrukkelijk verwezen naar de afzonderlijke beslissingen dienaangaande.

Op die gronden kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze vaststellen dat verzoeker geen rechtstreeks belang kan putten uit een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Om dezelfde reden kan verzoeker zich ook thans niet dienstig op artikel 3 van het EVRM beroepen en is het enige middel in die mate niet-ontvankelijk.

12. De schending van artikel 13 van het EVRM kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Het enige middel is ook in die mate niet-ontvankelijk vermits naast de schending van artikel 3 van het EVRM geen schending van een andere verdragsbepaling of daardoor beschermd recht wordt opgeworpen.

13. Verzoeker wijst er nog op dat hij inmiddels een recht op verblijf van meer dan drie maanden in België heeft en dat het inreisverbod is opgeheven. Deze feitelikheden zijn te dezen niet relevant vermits de Raad van State als administratieve cassatierechter de wettigheid van het bestreden arrest beoordeelt op het ogenblik van de uitspraak ervan en niet in functie van de later gewijzigde omstandigheden, die immers tot een beoordeling van de feiten zouden leiden.

14. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen juni tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques